

Å forkynne diakoni (3)

Menighetens diakonale kroppsspråk

Det er ikke bare diakon og prest som forkynner diakoni. Hele menigheten har et «kroppsspråk», som enten trekker folk til eller støter fra. Hvordan kan menigheten som helhet forkynne diakoni?

Av Jan Gossner

Møtet mellom kristendom og folk i Norge er ofte preget av usikkerhet og angst. De som nærmer seg kirken og menigheten må få møte et menneskelig ansikt. Det høres banalt ut, men slik er det. Uten å møte kjærlighet og diakonale handlinger trekkes ikke folk nærmere alteret, ser det ut til. «Gud og Frelsesarmeen er bra, men kjerka di er ikke for vårs». Slik talte en fra grasrota til presten.

Diakonien er kirkens menneskelige ansikt for mange. «En gjernings spor seg preger mer enn tusen ord». Så gjelder det å få «diakonifaktoren», den tjennende og kjærlige atmosfære, så høy at folk merker den.

Det skal lite til. Hele gudstjenesten er jo diakonal, og det skal bare litt påpasselighet til ved inngangen, litt forklaring og varhet for de menneskelige følelser til i løpet av gudstjenesten, så kan folk våge å nærme seg Guds alter og nattverdbordet. Hvis folk merker at det finnes

«medfølelse og barmhjertighet» (Fil 2), så vil de «se deres gode gjerninger og prise Gud» 1 Pet. 2,12.

Her er noen eksempler: Når forkynnelsen vitner både om vår svakhet og Guds kraft, våger mennesker å tro at Gud kan hjelpe dem også. Når forskjellige mennesker er med i gudstjenesten, skjønner folk at evangeliet ikke er for «de andre». Når forbønnsdelen er konkret og livsnær, får folk frimodighet til å legge frem sin egen nød. Når både nøden og nåden får ansikter, blir det lettere å tro og komme til Gud. Informasjon og vitnesbyrd, også i gudstjenesten (under kunngjøring) om det Gud gjør styrker troen. Menigheten er et «Læringsmiljø». Levende fellesskap vil alltid ha et tydelig diakonalt «kroppsspråk».

Det skal så lite til. Vennlige kirkeverter, hjelp til dåpsforeldre og konfirmanter som er usikre, en menneskelig undertone i prestens preken og liturgiske ledelse, i diakonenes medvirking, forbønner som er konkrete, og vanlige mennesker som

står frem med erfaringer av nød og nåde. Nattverden preker hele tiden. Hvor forskjellige de er som går der. Kanskje det er plass for meg også?

Det er urovekkende at så mange begeistrede skildringer av menigheter som har et diakonalt kroppsspråk er hentet fra kirker i utlandet, eller fra sjømannskirkene eller misjonskirkene. Vi må våge å vise både menneskelig ansikt og troens forventning her hjemme.

En undersøkelse fra USA for noen år siden viste klar sammenheng mellom menighetsvekst og diakonal faktor i menighetens møter og gudstjenester. Konklusjonen var: «LOVING CHURCHES ATTRACTS MORE PEOPLE - REGARDLESS OF DENOMINATION.» «Kjærlige menigheter tiltrekker flere mennesker - uansett konfesjon.»

Det bekrefter mottoet for Diakonhjemmets jubileum. Hvis det er sant at «uten kjærlighet dør mennesket», så er det også sant at uten diakoni vokser ikke menigheten. ■